

Niedziela, 14 września 2025 r.

Lb 21, 4b-9; Flp 2, 6-11; J 3, 13-17

Święto Podwyższenia Krzyża Świętego

ks. Marek Studenski

Trudne lekcje – piękne owoce

Przed tygodniem, w dniu 7 września 2025 roku, papież Leon XIV kanonizował dwie piękne postaci – bł. Pier Giorgio Frassatego i bł. Carlo Acutisa. Ich życie miało wiele wspólnych mianowników. Obydwaj całym sercem kochali Boga i byli świadkami wiary. W sposób czynny świadczyli konkretne gesty miłości wobec bliźnich. Mieli swoje pasje. Carlo Acutis interesował się przede wszystkim piłką nożną. Gdy chodzi o Pier Giorgio Frassatego, nie było chyba dyscypliny sportu, której by nie praktykował. Byli też miłośnikami świata przyrody. Towarzyszami Carla były psy. Pier Giorgio miał swojego konia o imieniu Parcifal.

Można by wymieniać długo wspólne cechy i zainteresowania obydwu świętych. Nie można jednak nie wspomnieć o rzeczywistości, która w wyraźny sposób była wpisana w ich życie – chodzi o cierpienie i tajemnicę krzyża. Obaj odchodzą z tego świata w bardzo młodym wieku. Pier Giorgio Frassati zmarł w wieku 24 lat, w dniu 6 lipca 1925 roku – który podobnie jak rok obecny – był rokiem jubileuszowym. Odszedł z tego świata po krótkiej, kilkudniowej ciężkiej chorobie. Zaraził się wirusem polio (Heinego Medina). Carlo Acutis zmarł 12 października 2006 roku w wieku 15 lat. Przyczyną jego śmierci była ostra białaczka, która rozwijała się bardzo szybko i miała ciężki przebieg. Wiadomość o swym stanie zdrowia i niebezpieczeństwie śmierci ci dwaj młodzi ludzie przyjęli w niezwykle sposób. Pier Giorgio w ostatnich chwilach życia wydaje swym bliskim dyspozycje dotyczące pomocy biednym, którym miał zamiar pomóc, ale nie zdążył, gdyż pojawiła się przeszkoda w postaci choroby. Carlo mówi ze spokojem swojej mamie, że ma świadomość tego, że ze szpitala nie wyjdzie już żywy. Zapewnia ją również, że pośle jej wiele znaków z nieba. Swoje cierpienie ofiaruje za papieża i za Kościół.

Warto zastanowić się, skąd mieli siłę, by nie ulec lękowi i z męstwem przyjąć niespodziewany obrót spraw. Odpowiedź jest oczywista – ich oparciem

była wiara. Tegoroczny, XV Tydzień Wychowania, którego hasło „Wspólnota nadziei” nawiązuje do treści wypełniających trwający Rok Jubileuszowy 2025, otwiera Święto Podwyższenia Krzyża Świętego. W bulli wprowadzającej w przeżywanie Roku Świętego, papież Franciszek napisał: „O ile w obliczu śmierci, bolesnej rozłąki, która zmusza nas do opuszczenia najdroższych nam osób, nie jest dozwolona jakakolwiek retoryka, to Jubileusz da nam możliwość odkrycia na nowo, z ogromną wdzięcznością, daru tego nowego życia otrzymanego w chrzcie, które jest w stanie przekształcić ten dramat” (Spes non confudit 20).

Nie jesteśmy w stanie uniknąć cierpień i przeciwności. Nie mamy możliwości, aby zapewnić dzieciom i młodzieży przyszłość bez krzyża. Możemy jednak trwać przy źródle siły i odwagi, by udźwignąć to, co przyniesie z sobą życie. Dobrzy rodzice i wychowawcy, mając świadomość, czym dla człowieka jest żywa i głęboka wiara w Boga, chcąc przygotować swych wychowanków na trudy życia, wiedząc, że kształtowanie dojrzałej religijności powinno stanowić fundament, na którym opierają się wszystkie inne zadania wychowawcze. Ile osób, nie wyłączając tych znanych z pierwszych stron gazet i wiadomości internetowych, było obdarzonych licznymi talentami, cieszyło się popularnością i sławą, jednak nie poradziło sobie w konfrontacji z wyzwaniami życia. Życie wiarą przynosi owoce w każdej sytuacji, a najwyraźniej można tego doświadczyć, gdy pojawia się krzyż i cierpienie.

Modlitwa wiernych

Jako „wspólnota nadziei”, z wiarą zwróćmy się do Boga Ojca, który kocha każdego człowieka i pragnie, byśmy doszli do pełni życia w Chrystusie. Módlmy się:

1. Za Kościół powszechny – aby papież Leon, biskupi, prezbiterzy, diakoni, katecheci i wszyscy głoszący Ewangelię, prowadzili powierzonych sobie ludzi ku spotkaniu z żywym Chrystusem.
Ciebie prosimy...
2. Za rodziny – aby rodzice jako pierwsi wychowawcy, dawali swoim dzieciom przykład wiary, nadziei i miłości, a domowe ogniska były miejscem wzajemnego szacunku i wsparcia.
3. Za wychowawców i nauczycieli – aby ich praca była przeniknięta cierpliwością, wrażliwością i odpowiedzialnością za rozwój młodego pokolenia.
4. Za osoby przeżywające trudności i krzyże w relacjach rodzinnych – aby Pan umocnił ich wiarę, dał im światło w podejmowaniu właściwych decyzji i otoczył ich życzliwością bliźnich.
5. Za naszych zmarłych rodziców, nauczycieli, katechetów i duszpasterzy, aby po trudach ziemskiego życia osiągnęli szczęśliwą wieczność w niebie.
6. Za naszą wspólnotę – abyśmy wszyscy, niezależnie od wieku, wzrastali w postawie wzajemnej troski, tworząc prawdziwą wspólnotę nadziei opartą na Jezusie Chrystusie.

Panie Jezu Chryste, który w tajemnicy krzyża najpełniej objawiłeś swoją miłość, przyjmij nasze prośby i prowadź nas drogami prawdy i pokoju. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków. Amen.